

Sygnatura akt VIII Ga 458/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Bartosz Przybył

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko G. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 25 lipca 2016 roku, sygnatura akt XI GC768/16

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie przeprowadzone na rozprawie w dniu 25 lipca 2016 roku i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

SSR del. (...)SSO (...)SSO(...)

Sygn. akt VIII Ga 458/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt XI GC 768/16 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie uwzględnił w całości powództwo A. R. przeciwko pozwanemu G. R. o zapłatę kwoty 19.680 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 24 października 2016 roku, orzekając także o obowiązku uiszczenia przez pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 5.801 zł.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego powyższej kwoty tytułem wynagrodzenia za wykonanie trzech umów, zawartych przez strony a dotyczących przygotowania przez powoda dokumentów w celu pozyskania przez pozwanego dofinansowania ze środków unijnych dla inwestycji pozwanego.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując zasadność roszczenia powoda tak co do zasady i wysokości, zarzucając nierzetelne wykonanie przez powoda umowy, w wyniku czego, jak wskazał, poniósł szkodę w wysokości 32.630,24 zł odpowiadającą kwocie odsetek, których obowiązkiem zapłaty obciążyla go instytucja zarządzająca tj. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Pozwany wskazał w sprzeciwie,

że potrąca powyższą wierzytelność z wierzytelnością powoda. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do sprzeciwu oraz o przesłuchanie w charakterze strony.

Sąd Rejonowy uwzględniając powództwo uznał, że powód wyjaśnił należyście sposób wyliczenia dochodzonej kwoty, w tym co do błędnie wystawionej na rzecz pozwanego w 2013 roku faktury VAT.

Co do zarzutu potrącenia Sąd I instancji uznał, że pozwany nie wykazał, aby złożył skutecznie powodowi oświadczenie o potrąceniu. Gdyby odczytywać treść sprzeciwu jako oświadczenie o potrąceniu złożone w toku postępowania pełnomocnikowi powoda - to w ocenie Sądu I instancji - nie wynika z okoliczności sprawy, aby pełnomocnik powoda był umocowany do przyjęcia powyższego oświadczenia. Niezależnie od powyższego Sąd I instancji podniósł, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie wynika, aby powód nienależycie wykonał umowę stron, gdyż zarzut nieterminowego złożenia wniosku o płatność nie znajduje potwierdzenia w materiale procesowym sprawy. Sąd I instancji wskazał nadto, iż gdyby nawet przyjąć, że powoda obciążał co do zasady obowiązek umowny złożenia takiego wniosku, to zgodnie z twierdzeniami powoda czynność ta miałaby być wykonana w chwili, kiedy współpraca stron już ustała, co nastąpiło w październiku 2014 roku.

Jednocześnie Sąd I instancji wyjaśnił przyczyny, dla których nie uwzględnił wniosku pozwanego o odroczenie terminu rozprawy w dniu 25 lipca 2016 roku. (karta 91). Sąd Rejonowy wskazał, że wniosek ten został nadany wiadomością e-mail do sądu w dniu 25 lipca 2016 roku (tj. w dniu rozprawy) o godzinie 9.56, rozprawa rozpoczęła się o godzinie 13.20. Sąd I instancji podkreślił, że do wniosku nie załączono zaświadczenia lekarza sądowego a jedynie nieczytelny dokument. Podniósł, że po zamknięciu rozprawy, w dniu 29 lipca 2016 roku pozwany nadał e-mail do którego załączył zwolnienie lekarskie z dnia 22 lipca 2016 roku oraz zwolnienie wystawione dla pozwanego mieszkającego w P. wystawione przez lekarza sądowego w S. w dniu 28 lipca 2016 roku. Wskazał, że jako kuriozalna jawi się sytuacja, gdzie pozwany z P. jedzie do S. do lekarza po zwolnienie lekarskie, z którego wynika, że pozwany nie może stawić się w S.. Za budzący wątpliwości uznał przy tym Sąd Rejonowy fakt, że pismo odnoszące się do zwolnienia z dnia 22 lipca 2016 roku nie zostało wysłane w dniu 22 lipca 2016 roku, ale w dniu rozprawy bo w dniu 25 lipca 2016 roku.

Sąd Rejonowy wskazał również, że uznał obecność pozwanego na zbędną. Sąd I instancji nie miał wątpliwości, że pozwany poświadczyłby twierdzenie, iż złożył powodowi ustne oświadczenie o potrąceniu. W ocenie Sądu I instancji fakt zaś nierzetelnego wykonania umowy powinien wynikać z dokumentów a takich pozwany nie przedłożył. Podkreślił, że dowód z przesłuchania stron ma charakter absolutnie pomocniczy i stosowany jest w ostateczności. Mimo licznej korespondencji między stronami wiadomościami e-mail, pozwany nie złożył żadnych wiadomości e-mail na okoliczność wzywania powoda do dokonania określonych czynności, co wskazuje na fakt, że takowe nie istnieją. Szersza teza dowodowa nie została w sprzeciwie wskazana.

W apelacji od powyższego wyroku pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego i orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. Skarżący zarzucił naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 214 § 1 k.p.c., art. 214¹ § 1 k.p.c., art. 216 k.p.c. art. 217 § 1-3 k.p.c. art. 224 par 1 k.p.c. poprzez pozbawienie pozwanego możliwości obrony i dochodzenia jego praw wskutek nieodroczenia rozprawy w dniu 25 lipca 2016, pominięcia na tej rozprawie dowodu z zeznań nieobecnego pozwanego i wydaniu na tej rozprawie wyroku, mimo że przed wyżej wymienioną rozprawą pozwany wniósł o jej odroczenie i dostarczył do Sądu zwolnienie od lekarza chirurga a także zobowiązał się do niezwłocznego przedłożenia zwolnienia od lekarza sądowego, co uczynił w dniu 2 sierpnia 2016 roku.

Uzasadniając zarzut nieważności postępowania skarżący powołał w tej kwestii orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazując, że podstawa nieważności wskazana w art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wówczas gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona wbrew swej woli nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub w istotnej jego części (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.06.2015 IV CSK 101/15).

Skarżący wskazał, że przed rozprawą zaplanowaną na 25 lipca 2016 r. (poniedziałek) pozwany przesłał do sądu maila z wnioskiem o odroczenie rozprawy a także załączył zaświadczenie od lekarza chirurga z dnia 22 lipca 2016 (piątek) potwierdzające, że pozwany jest niezdolny do pracy od dnia 23 lipca do 26 sierpnia 2016 r. a nadto pozwany zobowiązał się do niezwłocznego przedłożenia zwolnienia lekarskiego od lekarza sądowego. W dniu 25 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku o odroczenie, przesłuchał świadka zawnioskowanego przez powoda i samego powoda, pominął dowód z przesłuchania pozwanego, zamknął rozprawę i wydał wyrok uwzględniający powództwo całości.

Skarżący wskazał, że w dniu 2 sierpnia 2016 r. złożył zaświadczenie od lekarza sądowego z dnia 28 lipca 2016 r. potwierdzające, że w dniu 25 lipca 2016 r. pozwany był niezdolny do uczestniczenia w rozprawie.

Skarżący zarzucił, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę, że specyfikacja niektórych chorób (zwłaszcza powstałych w wyniku nagłych urazów chirurgicznych) sprowadza się do tego, iż występują one niespodziewanie i powodują unieruchomienie chorego. Tak było w przypadku pozwanego, w związku z czym nie mógł w dniu 25 lipca 2016 r. przedstawić zaświadczenia od lekarza sądowego w terminie do dnia 25 lipca 2016. Skoro pozwany zachorował 22 lipca 2016 r. (piątek) to nie sposób wymagać aby już 25 lipca 2016 r. (poniedziałek) dysponował on zwolnieniem lekarskim od lekarza sądowego. Pozwany niezwłocznie uzyskał to zwolnienie, gdy stan jego zdrowia umożliwił mu przyjazd do S. na wizytę.

Wadliwe są nadto twierdzenia, że skan zaświadczenia lekarskiego załączonego do wniosku o odroczenie rozprawy jest nieczytelny, gdyż na wydruku k. 56 akt wszystkie dane są czytelne.

W apelacji zarzucono także nierozpoznanie istoty sprawy oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na braku ustalenia i podania w uzasadnieniu analizy treści zawartych umów, z jakich okoliczności ma wynikać wysokość rzekomego wynagrodzenia powoda, w sytuacji gdy pozwany w sprzeciwie w pierwszym zdaniu zarzucił dowolność żądania pozwu, jakie i dlaczego miało być wynagrodzenie powoda za poszczególne umowy, jakie i kiedy czynności wykonał w ramach poszczególnych umów i jakie wynagrodzenie mu się za to należało.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, w której podniesiony został zarzut nieważności postępowania, okazała się uzasadniona.

Nieważność postępowania określana jest jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, albowiem powoduje uchylenie zaskarżonego orzeczenia niezależnie od ewentualnego wpływu na jego treść. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie przyjmuje się, że o nieważności postępowania decyduje waga uchybień procesowych, a nie skutki, które wynikają lub mogą z nich wynikać (por. M.P. Wójcik „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz” – red. A. Jakubecki, wyd. Oficyna 2008). Przyczyny nieważności postępowania wymienione są enumeratywnie w art. 379 k.p.c. Zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem doktryny owe taksatywnie wymienione w przytoczonym przepisie przyczyny nieważności postępowania zaliczyć należy do katalogu uchybień mających charakter procesowy. D. pomiędzy powyższymi przesłankami a innymi naruszeniami prawa procesowego przejawia się przede wszystkim w sferze skutków, w szczególności w tym, że przyczyny objęte hipotezą art. 379 k.p.c. zawsze wywołują skutek w postaci nieważności, bez względu na istnienie pomiędzy tymi uchybieniami a wynikiem sprawy związku przyczynowo-skutkowego (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. A. Zielińskiego, Warszawa 2008, s. 240).

Przepis art. 379 pkt 5 k.p.c. przewiduje, że nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

W orzecznictwie przyjmuje się, że ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, a analizę, czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania, trzeba rozpocząć od rozważenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, a następnie ustalić, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu, w końcu zaś ocenić, czy pomimo zaistnienia tych okoliczności strona mogła bronić swych praw w procesie. Dopiero w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich

tych przesłanek należy przyjąć, że strona została pozbawiona możliwości działania (por. wyrok SN z dnia 16.12. 2011 r., V CSK 21/11, Lex nr 1147800).

Nieważność postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony swych praw zachodzi wówczas, gdy strona procesu, wbrew swej woli, zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania. Ten przejaw nieważności występuje przykładowo w takich wypadkach, gdy strona na skutek okoliczności od niej niezależnych, nie może na danym etapie postępowania podejmować żadnych czynności procesowych, a stan taki nie ulegnie zmianie przed wydaniem orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji. Dla oceny nieważności nie ma żadnego znaczenia okoliczność, czy stwierdzona wadliwość miała lub mogła mieć wpływ na treść postanowienia wydanego przez Sąd (post. SN z 20.06.2007 r., II CSK 107/07, Lex nr 611405). Jako okoliczności skutkujące nieważnością postępowania, wymienia się w orzecznictwie niemożność uczestniczenia strony w rozprawie na skutek choroby. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, choroba strony, wykazana zaświadczeniem lekarskim i uniemożliwiająca stawienie się w sądzie, w każdym wypadku pociąga za sobą konieczność odroczenia rozprawy, zwłaszcza jeżeli strona nie jest reprezentowana w procesie przez pełnomocnika. (por. wyr. wyrok SN z 16.04.2008 r., V CSK 564/07, lex nr legalis nr 304283 i przywołane tam orzeczenia SN z 03. (...), sygn. akt I CKN 19/99, z 28.11.1997 r., sygn. akt I CKU 175/97, z 18.04.1981 r., sygn. akt I PRN 8/81 i z 15.01.2004 r., sygn. akt II CK 343/0). Nie uzasadnia natomiast odroczenia rozprawy, nieobecność strony wywołana długotrwałą chorobą jeżeli w okolicznościach sprawy wnioski o odroczenie rozprawy stanowi nadużycie praw procesowych (uchwała SN z 11.12.2013 r., III CZP 78/13, OSNC 2014/9/87).

Pozbawienie możliwości obrony swoich praw przez stronę polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem w danej instancji wyroku (wyrok SA w Poznaniu z 21.04.2010 r., I ACa 282/10, Lex nr 628192).

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego doszło do pozbawienia pozwanego możliwości obrony jego praw poprzez pozbawienie możliwości udziału w rozprawie wyznaczonej na dzień 25 lipca 2016 r., bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku przez naruszenie przepisów procesowych – art. 214 k.p.c. Sąd I instancji nie uwzględnił bowiem złożonego przez pozwanego z uwagi na chorobę wniosku o odroczenie rozprawy, do którego to wniosku załączono kopię zwolnienia lekarskiego; przeprowadził rozprawę w dniu 25 lipca 2016 roku, zamknął rozprawę i ogłosił wyrok.

Stosownie do treści art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. W myśl zaś art. 214¹ k.p.c., który wprowadził szczególne wymagania, jakie muszą być spełnione przez strony czy i innych uczestników postępowania, aby ich - spowodowane chorobą - niestawiennictwo na wezwanie lub zawiadomienie sądu zostało usprawiedliwione, konieczne jest przedstawienie zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się, wystawionego przez lekarza sądowego (§ 1).

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższy wyrażanym w wyroku z dnia 10 marca 2011 r. (V CSK 302/10), który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela z uwagi na to, że przyczyny uzasadniające odroczenie rozprawy przewidziane w art. 214 § 1 k.p.c. określone zostały restrykcyjnie, ponieważ zaliczono do nich jedynie nieprawidłowość w doręczeniu wezwania oraz nieobecność strony wywołaną nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć, wniosek strony o odroczenie rozprawy, uzasadniony chorobą tej strony, może być uznany za uzasadniony jedynie wtedy, kiedy występuje ona w sprawie bez pełnomocnika, ewentualnie kiedy mają być podjęte czynności z jej udziałem a jednocześnie wykaże w sposób określony w art. 214¹ § 1 k.p.c., że stan zdrowia uniemożliwiał jej stawiennictwo. Nie oznacza to jednak, że stosowne zaświadczenie musi być załączone do wniosku, chociaż jego przedłożenie na tym etapie byłoby pożądane. Nie można jednak wykluczyć sytuacji, w których uzyskanie zaświadczenia z wyprzedzeniem nie będzie możliwe (czy to z uwagi na nagłość choroby, czy z powodu organizacji przyjęć lekarza sądowego, który wystawia zaświadczenia w miejscach, dniach i godzinach ustalonych na podstawie

umowy o wykonywanie czynności lekarza sądowego - art. 12 ust. 1 ustawy o lekarzu sądowym), niemniej zostanie wystawione i przedłożone sądowi w terminie późniejszym.

W niniejszej sprawie, we wniosku o odroczenie rozprawy z dnia 25 lipca 2016 r. pozwany powiadomił Sąd o chorobie, przesłał kserokopię posiadanego zwolnienie lekarskiego, stwierdzającego niezdolność do pracy w okresie od dnia 23 lipca do 26 sierpnia 2016 r. Tego rodzaju informacja, potwierdzona wprawdzie dowodem przekazanym w formie faksu, która jednak uwiarygodniała podaną przez pozwanego przyczynę wniosku, uznać można za znaną sądowi przeszkodę przybycia zwłaszcza, że pozwany we wniosku zaznaczył, iż potwierdzenie przez lekarza sądowego zostanie dosłane niezwłocznie. Podkreślić należy przy tym, iż wbrew stanowisku Sądu I instancji załączona do wniosku o odroczenie rozprawy kopia zwolnienia lekarskiego z dnia 22 lipca 2016 roku, znajdująca się na karcie 56 akt jest czytelna i jako taka pozwala na odczytanie danych zawartych w jego treści.

Kwestia, czy wskazywana przez pozwanego choroba była przeszkodą niemożliwą do przewycięzenia leżała poza możliwością stanowczej oceny Sądu w chwili wydawania odmowy uwzględnienia wniosku, jednak ewentualne wątpliwości w tym zakresie pozwany w dalszym przebiegu postępowania wyjaśnił, przedkładając zaświadczenie lekarza sądowego. W zaświadczeniu z dnia 28 lipca 2016 lekarz sądowy potwierdził niezdolność pozwanego do stawienia się na wezwanie sądu w dniu 25 lipca 2016 r. Oceniana ex post odmowa odroczenia rozprawy okazała się więc nieuzasadniona, stanowiła naruszenie art. 214 § 1 k.p.c. i doprowadziła do skutku w postaci pozbawienia pozwanego możliwości obrony jego praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

Podkreślić należy, iż w wyroku z dnia 10 marca 2011 r. (V CSK 302/10) Sąd Najwyższy wskazał, że Sąd Rejonowy, nie mając pewności co do prawdziwości informacji zawartych przez pozwanego we wniosku miał dwa rozwiązania. Mógł odroczyć rozprawę, a w razie stwierdzenia, że pozwany wniosek złożył w złej wierze (ponieważ np. nie udał się do lekarza sądowego) skazać go na grzywnę przewidzianą w art. 214 § 2 k.p.c. Nie chcąc odraczać rozprawy poehopnie, Sąd mógł odpowiednio zastosować art. 224 § 2 k.p.c. Powołany przepis dotyczy możliwości przeprowadzenia określonych dowodów po zamknięciu rozprawy. Wśród dowodów, których dotyczy wymienione są m.in. dowód z akt lub wyjaśnień organów administracji publicznej. Lekarz sądowy wykonuje ustawowo uregulowane czynności zlecone przez prezesa sądu okręgowego (art. 2 ust. 1 ustawy o lekarzu sądowym), wystawione przez niego zaświadczenie jest dokumentem stwierdzającym w sposób wiążący dla sądu istotną dla biegu postępowań karnych i cywilnych okoliczność jaką jest niezdolność podmiotów biorących udział w tym postępowaniu do stawienia się w sądzie bądź przed innym uprawnionym organem (art. 214¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o lekarzu sądowym). Przy tym lekarzowi sądowemu przy wykonywaniu czynności związanych z wystawianiem zaświadczeń przysługuje ochrona prawna analogiczna, jak funkcjonariuszowi publicznemu (art. 2 ust. 3 ustawy o lekarzu sądowym). Zaświadczenie stanowi zatem dokument, który może być poddany ocenie po zamknięciu rozprawy w trybie przewidzianym w art. 224 § 2 k.p.c., a w razie stwierdzenia na jego podstawie, że odmowa odroczenia rozprawy była nieuzasadniona - sąd otworzyłby zamkniętą rozprawę i kontynuował postępowanie, co pozwoliłoby zapobiec wydaniu orzeczenia w warunkach nieważności postępowania.

Podkreślić należy, że prawo do sądu, statutowane w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 6 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w dniu 4 listopada 1950 r. w R. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. - dalej: "konwencja"), obejmuje m.in. prawo do ukształtowania procedury sądowej zgodnie z postulatami sprawiedliwości i jawności, ujmowane także jako prawo do rzetelnego procesu. Gwarancje realizacji prawa do rzetelnego procesu są zawarte w zasadach procesowych i konkretnych unormowaniach kodeksu postępowania cywilnego. Jawność postępowania cywilnego, zaliczana do naczelnych zasad postępowania cywilnego (art. 9 k.p.c.), przejawia się m.in. w tym, że posiedzenia sądowe są jawne, a sąd rozpoznaje sprawy na rozprawie (art. 148 § 1 k.p.c.), z zachowaniem zasady ustności (art. 210 § 1 k.p.c.). Prawo do osobistego udziału w czynnościach procesowych jest istotnym elementem sprawiedliwej procedury sądowej (por. m.in. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2002 r., SK 5/02, (...) Zb.Urz. 2002, nr 4, poz. 41). Pozostaje ono w związku z nieodłącznym elementem rzetelnego procesu, jakim jest prawo do wysłuchania (prawo do bycia wysłuchanym).

Powyższe obligowało Sąd Okręgowy, po myśli art. 386 § 2 k.p.c. do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością tj. od przeprowadzenia rozprawy w dniu 25 lipca 2016 r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Rejonowemu, któremu na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. pozostawiono rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Ustalenia faktyczne poczynione w warunkach nieważności pozbawione są znaczenia, ponieważ wada, jaką dotknięte zostało całe postępowanie, wyłącza możliwość podejmowania jakichkolwiek rozważań w oparciu o jego wyniki (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2010 r., I CSK 272/09, LEX nr 583724). Fakt ten uzasadnia również brak odniesienia się przez Sąd Okręgowy do zarzutów apelacyjnych, kwestionujących poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne jak i dokonane przez ten Sąd rozważania prawne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy i wyznaczeniu rozprawy sąd uwzględni prawo pozwanego do osobistego udziału w czynnościach procesowych, stanowiące elementem procedury sądowej.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSR (del.) B. P. SSO A. W. SSO A. B.